

Arrest

nr. 268 212 van 14 februari 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 oktober 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES .

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor verzoekster en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 juli 2019 of 9 augustus 2019 diende verzoekster een aanvraag in om een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 15 maart 2021 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de aanvraag, die volgens de beslissing werd ingediend op 9 augustus 2019, onontvankelijk. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 15 maart 2021 legde de gemachtigde eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten op. Tegen deze beslissing diende verzoekster eveneens een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 260 974 van 22 september 2021 vernietigde de Raad de onontvankelijkheidsbeslissing van 15 maart 2021. Bij arrest nr. 260 975 van 22 september 2021 vernietigde de Raad ook het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 maart 2021.

Op 21 april 2021 diende verzoekster een aanvraag in voor een toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Op 10 augustus 2021 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om toelating tot verblijf onontvankelijk en bevestigde hij het bevel van 15 maart 2021. Tegen deze beslissingen diende verzoekster een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 264 153 van 24 november 2021 vernietigde de Raad de beslissing waarbij de aanvraag om een toelating tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Aangezien het bevel van 15 maart 2021 werd vernietigd, verklaarde de Raad het beroep gericht tegen de bevestiging van dat bevel onontvankelijk wegens zonder voorwerp.

Op 25 oktober 2021 verklaarde de gemachtigde de aanvraag, die volgens die beslissing werd ingediend op 24 juli 2019, opnieuw onontvankelijk. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 268 211 van 14 februari 2022 verwierp de Raad het beroep.

Op 25 oktober 2021 legde de gemachtigde verzoekster eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten op.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

mevrouw:

Naam, voornaam: S. Y. A., A.
geboortedatum: [...]1965
geboorteplaats: A.
nationaliteit: Jordanië

Ook gekend als :

- A., A. S. Y.;
- A., A.;
- S., Y. A.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

Mevrouw is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum waarmee ze legaal op het Belgisch grondgebied kan verblijven.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat mevrouw meermaals bevelen betekende om het grondgebied te verlaten, maar er nooit gevolg aan gaf (in 2013 en 2019)."

2. Onderzoek van het beroep

In het enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij licht het middel toe als volgt:

"EERSTE ONDERDEEL

1. Verzoekster diende 24 juli 2019 een aanvraag in tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet bij de burgemeester van de stad Antwerpen. De machtiging tot verblijf van verzoekster op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door de bevoegde overheid onontvankelijk verklaard. Deze beslissing dateert van 25 oktober 2021. De bestreden beslissing draagt eenzelfde datum.

Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend tot schorsing en nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht op dezelfde datum als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (zie o.a. RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

2. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals de bestreden beslissing, dient de verwerende partij rekening te houden met de persoonlijke situatie van verzoekster (haar private belangen) ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- *een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;*
- *en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.*

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61).

In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §§ 95- 96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld. Dit artikel waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

3. Inde aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet van 9 augustus 2019, wees verzoekster onder meer op de duurzame partnerrelatie die zij heeft met de heer M. M. M. B., geboren op [...]1945 te Irak (S.).

Beide partners zijn reeds langdurig woonachtig te [...] (de woonplaats van verzoekster). De heer M. werd reeds ingeschreven op dit adres op 20 oktober 2011, terwijl verzoekster werd ingeschreven sinds 5 december 2012.

Zij dienden eerder reeds een verklaring in tot wettelijke samenwoning, hetgeen werd geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Ook de erkenning van hun huwelijksakte vanuit Jordanië - beide partners zijn getrouwd - werd geweigerd, waardoor hun relatie sterk onder druk kwam te staan. Verzoekster wees echter op verschillende elementen en bijgevoegde documenten aan de aanvraag tot machtiging van verblijf om de waarachtigheid van haar relatie aan te tonen (zoals hun voortdurende samenwoning, getuigenverklaringen, foto's, de lange tijd dat zij reeds een relatie hebben, enzovoort). Deze elementen vroeg zij expliciet te overwegen bij de beoordeling van hun relatie als buitengewone omstandigheid.

De relatie tussen beide partners werd ondertussen "erkend" door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Zij verkregen de toelating tot huwen. Hierdoor konden zij op 25 januari 2021 met elkaar in het huwelijk treden te Antwerpen.

De terugkeer naar Jordanië, zelfs gesteld dat dit mogelijk zou zijn, betekent een breuk in de zeer lange en duurzame relatie van verzoekster met de heer M.. De private belangen van verzoekster (zoals beschermd door artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet) worden hierdoor geschonden.

Het is bovendien onredelijk om de echtgenoot van verzoekster te verplichten haar te volgen naar Jordanië. Hij verbleef nooit eerder in Jordanië, hij is thans 76 jaar oud (hij werd geboren in 1945) en hij werd erkend als vluchteling in België. Beide partners zouden hierdoor gescheiden worden van elkaar voor een onbepaalde, doch lange duurtijd. Het is bovendien zelfs uiterst onzeker dat een reisdocument van Jordanië kan worden bekomen voor verzoekster. Dit heeft verweerder zelf ondervonden, doordat men er eerder niet in slaagde om een reisdocument te bekomen om verzoekster te repatriëren naar Jordanië.

Verzoekster wijst tevens op haar opgebouwde privéleven in België. Zij kwam het Schengengrondgebied binnen via Italië op 23 juli 2012. Zij was in het bezit van een visum type C, afgegeven door de Franse ambassade in Amman. Verzoekster reisde vervolgens naar België toe. Daar diende zij een asielaanvraag in op 6 november 2012. Verzoekster verblijft derhalve reeds langdurig in België, hetgeen onmiskenbaar een invloed heeft op de band die zij nog heeft met Jordanië. Door de zeer langdurige afwezigheid van verzoekster uit Jordanië is haar netwerk stelselmatig gekrompen, hetgeen aannemelijk is doordat zij sinds 2012 in België verblijft (hetgeen buiten betwisting staat en blijft op basis van de gegevens van het administratief dossier). De private belangen van verzoekster (zoals beschermd door artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet) worden hierdoor geschonden.

Het blijkt hierom niet dat de gemachtigde voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing een zorgvuldige belangenafweging (beoordeling) heeft gemaakt, ondanks de verplichting volgende uit artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

4. In casu kan door verweerder niet worden verwezen naar de genomen beslissing van 25 oktober 2021, waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet als onontvankelijk werd beoordeeld, om te stellen dat alsnog een beoordeling zou zijn gebeurd op basis van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet (gelet op de beschermde private belangen van verzoekster) voorafgaandelijk het opleggen van een verwijderingsbeslissing.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld ten aanzien van de verwijderingsbeslissing.

Dit artikel waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Onder de toepassing van artikel 74/13 Vreemdelingenwet dient rekening te worden gehouden met de private belangen van de verzoekende partij.

Met de bestreden beslissing wordt evenwel een terugkeerverplichting opgelegd in hoofde van verzoeker, hetgeen een andere, verschillende beslissing is dan de weigering van een machtiging van verblijf op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet (waarbij enkel een beoordeling wordt gemaakt of er in casu "buitengewone omstandigheden" voorhanden zijn in het kader van een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet).

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft als gevolg dat verzoekster moet terugkeren, na haar verblijf in België, naar Jordanië. De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat verzoeker illegaal op het grondgebied verblijft.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;"

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De beslissing over de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet beoordeelt daarentegen slechts of er in casu "buitengewone omstandigheden" voorhanden zouden zijn. Dit omvat geen terugkeerverplichting. Hieruit volgt, in tegenstelling tot de thans bestreden beslissing, dan ook niet dat verzoekster het grondgebied ook daadwerkelijk moet verlaten. Verzoekster dient dit enkel te doen indien zij een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wil bekomen, omdat er geen "buitengewone omstandigheden" zouden bestaan.

Doordat de beoordeling op grond van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet geen terugkeerverplichting inhoudt, achtte verweerder het noodzakelijk om nog een bijkomende beslissing te nemen, met name het bevel om het grondgebied te verlaten (de thans bestreden beslissing). Dit duidt andermaal op het verschil tussen beide beslissingen.

De beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf is daarom niet te vereenzelvigen met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. Beide zijn dan ook verschillend.

De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, kan bijgevolg niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten. De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (waarbij verzoekster het grondgebied moet verlaten) is immers verschillend van het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet omwille van "buitengewone omstandigheden" (zie hierboven).

De belangenafweging verschilt derhalve op dezelfde fundamentele wijze, temeer aangezien artikel 74/13 Vreemdelingenwet expliciet de verplichting oplegt aan de gemachtigde om rekening te houden met de private belangen van de verzoekende partij bij het nemen van de verwijderingsbeslissing (hetgeen te onderscheiden is van de beslissing over de aanvraag tot machtiging van verblijf).

Hierdoor dienen ook de elementen die niet kunnen beschouwd worden als "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, in de gemaakte beoordeling te worden betrokken ten aanzien van het opleggen van een verwijderingsbeslissing (zoals het huwelijk van verzoekster en haar verblijf in België sinds 2012). Deze beslissing betekent immers dat er een terugkeerverplichting zou worden opgelegd, hetgeen niet het geval is indien er geen "buitengewone omstandigheden" worden weerhouden in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. De private belangen van verzoekster dienen hierom een belangrijkere rol te verkrijgen, gelet op het gevolg dat de beslissing teweegbrengt.

Hierdoor dringt zich een schending op van artikel 8 EVRM evenals artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplichting."

Wat betreft het eerste onderdeel kan verzoekster gevolgd worden dat er een samenhang bestaat tussen de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en het thans bestreden bevel. Dit blijkt vooreerst uit de feiten nu beide beslissingen op dezelfde dag werden genomen, door dezelfde medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken. Niettegenstaande het feit dat beide beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, heeft de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoekster ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Aldus heeft de vaststelling in de beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer naar Jordanië verhinderen, eveneens geleid tot het oordeel dat een bevel om het grondgebied te verlaten, kon worden afgegeven. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Echter, zoals supra aangehaald werd het beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing verworpen door de Raad, zodat verzoekster niet kan gevolgd worden dat omwille van de samenhang of de goede rechtsbedeling het bestreden bevel uit het rechtsverkeer moet worden gehaald.

In het tweede onderdeel wijst verzoekster op het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en in artikel 8 van het EVRM. Blijkens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet de gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening houden met de familiale toestand, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand.

Na een theoretische toelichting, wijst verzoekster op hetgeen zij dienaangaande in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft uiteengezet. Vervolgens zet verzoekster opnieuw haar persoonlijke situatie uiteen, meer bepaald aangaande haar relatie met de heer M. van Irakese nationaliteit en erkend als vluchteling in België. Verzoekster is gehuwd met de heer M. begin 2021 en woont reeds met hem samen sedert 2012. Ze stipt ook de moeilijkheden aan die er in het verleden waren voor de gemachtigde om reisdocumenten te verkrijgen in het licht van een verwijdering.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

In de onontvankelijkheidsbeslissing is de gemachtigde uitgebreid ingegaan op artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelde in zijn arrest nr. 268 211 van 14 februari 2022 aangaande het beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing als volgt aangaande de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM:

"Wat betreft de relatie van verzoekster met de heer M. motiveert de gemachtigde dat de terugkeer naar Jordanië om aldaar een machtiging aan te vragen, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het gezinsleven. Hij verwijst daarbij naar het standpunt van de Raad van State dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde erkent dat haar echtgenoot 76 jaar is, maar stipt aan dat hij niet hulpbehoefstig is aangezien er geen sprake is van een medische problematiek waarvoor mantelzorg noodzakelijk is. Mocht dit toch nodig zijn, dan wijst de gemachtigde erop dat haar man ook op zorginstellingen een beroep kan doen. Hij vervolgt dat de heer M. een inkomen heeft, zelf instaat voor de huisvesting en dagdagelijkse kosten en er geen sprake is van gezamenlijke minderjarige kinderen. Verzoekster betwist dit alles niet en stelt gewoon dat het "zeer moeilijk, dan wel onmogelijk" is omwille van de duurzame relatie in Jordanië een aanvraag in te dienen. De Raad kan die redenering niet volgen. Ook al blijkt inderdaad het langdurig karakter van de relatie sedert 2012, blijkt in casu dat verzoekster en haar man volwassen personen zijn waarbij bij geen van hen een vorm van kwetsbaarheid kan vastgesteld worden die aanleiding geeft tot de bijzondere moeilijkheid om gescheiden te leven gedurende de tijd die nodig is een aanvraag in het buitenland in te dienen en het antwoord af te wachten. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de man van verzoekster erkend vluchteling is, doch de gemachtigde stipt terecht aan dat hij erkend is ten aanzien van Irak, niet ten aanzien van Jordanië. Indien verzoeksters man ook een gegronde vrees voor vervolging zou hebben ten aanzien van Jordanië, diende verzoekster dit toe te lichten, hetgeen ze niet heeft gedaan. De Raad kan niet zonder meer aannemen dat de heer M. verzoekster niet zou kunnen vergezellen naar Jordanië omwille van zijn leeftijd, het feit dat hij daar nooit heeft verbleven, geen enkele band heeft met Jordanië en zijn status als vluchteling. Ook al heeft verzoekster haar echtgenoot reeds een gevorderde leeftijd, blijkt inderdaad nergens een medische problematiek waaruit kan afgeleid worden dat hij op haar nabijheid is aangewezen of de reis niet zou aankunnen. De Raad meent dan ook dat de gemachtigde een zorgvuldige beoordeling heeft gemaakt van de impact op de relatie van de vereiste om de aanvraag in Jordanië in te dienen. Het feit dat verzoekster en haar man elkaar in België hebben leren kennen en steeds in België samenwonend waren, wordt niet betwist door de gemachtigde en doet ook geen afbreuk aan het voorgaande.

Wat betreft de motieven van de gemachtigde aangaande het familiaal netwerk en de vriendenkring in Jordanië van verzoekster, wijst verzoekster terecht op haar verblijf in België sedert negen jaar op het ogenblik van de bestreden beslissing. De Raad kan aannemen dat een zeer lange afwezigheid een grote impact kan hebben op een vrienden- of kennissenkring en dat deze na al die jaren sterk is gekrompen dermate dat verklaringen die in 2012 over vrienden of kennissen in Jordanië werden gedaan in het kader van een procedure om internationale bescherming, niet op redelijke wijze kunnen tegengeworpen worden negen jaar later. Echter, de Raad stipt aan dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om aan te nemen dat familiebanden sterker zijn dan vriendschapsbanden of banden met kennissen en dat een familiaal netwerk wel een veel langere periode van weinig contact of contact op afstand kan doorstaan. De gemachtigde motiveert dat verzoekster regelmatig contact onderhoudt met haar familie en verzoekster betwist dit niet. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet."

De Raad herhaalt deze motieven wat betreft het thans bestreden bevel.

Verzoekster komt ook terug op het feit dat het onzeker is dat ze reisdocumenten kan bekomen om naar Jordanië te reizen. Dienaangaande stelde de Raad in het voormelde arrest:

“Waar verzoekster erop wijst dat het uiterst onzeker is dat ze een paspoort of reisdocument kan bekomen en de gemachtigde de moeilijkheden miskent die hij zelf heeft ondervonden om een reisdocument te verkrijgen in het kader van een gedwongen verwijdering, kan de Raad niet langer volgen. Thans heeft de gemachtigde, anders dan in de vorige vernietigde onontvankelijkheidsbeslissing, deze in de aanvraag opgeworpen buitengewone omstandigheid wel in de beoordeling betrokken en anders dan in de vernietigde bijlage 15quater heeft de gemachtigde zich thans niet beperkt tot de loutere stelling dat dit argument “niet kan beoordeeld worden omdat er geen bewijsstukken worden voorgelegd”. Thans heeft de gemachtigde erkend dat er in 2019 problemen waren om verzoekster gedwongen te verwijderen. Hij stipt aan dat verzoekster een interview heeft gehad met de Jordaanse vertegenwoordiging in ons land, dat vervolgens contact werd opgenomen met de autoriteiten in Amman, maar dat er vervolgens geen vooruitgang meer werd geboekt in het verkrijgen van een laissez-passer. Hij stipt evenwel ook aan dat verzoekster in het verleden van de Jordaanse autoriteiten een paspoort heeft verkregen om legaal naar Europa te reizen, dat er geen enkele reden is waarom haar overheid haar zou belemmeren terug te keren en dat niet blijkt dat verzoekster stappen heeft ondernomen teneinde over reisdocumenten te beschikken waarmee ze terug kan keren naar het herkomstland. Er wordt op gewezen dat verzoekster nog geen initiatief heeft genomen om terug te keren naar het herkomstland en dat niet blijkt dat zij contact met de ambassade heeft opgenomen teneinde haar reisdocumenten in orde te maken met het oog op een tijdelijke terugkeer. Dit standpunt vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Zo bevat het dossier een verslag van het interview dat verzoekster heeft gehad met de Jordaanse consul op 18 april 2019. Uit dit gesprek blijkt dat verzoekster geen vragende partij is om terug te keren naar Jordanië, waarbij ze wijst op haar partner (thans echtgenoot) in België die al oud is, ziek is, haar nodig heeft en asiel heeft gevraagd in België. Ze vraagt aan de consul haar in België te laten om humanitaire redenen. Ook al besluit de consul wel aan de autoriteiten in Amman te vragen verzoekster te identificeren en legt hij aan de attaché uit dat verzoekster nog zal moeten teruggebracht worden voor de afgifte van een laissez-passer, blijkt in elk geval niet uit dit interview, noch uit andere elementen uit het dossier dat verzoekster enige aanstalten heeft gemaakt om documenten te proberen verkrijgen met het oog op vrijwillige terugkeer. Met andere woorden, ook al blijkt afdoende uit het dossier dat een gedwongen terugkeer onmiskenbare administratieve problemen stelt, blijkt niet dat in geval van vrijwillige terugkeer verzoekster met dezelfde problemen zou geconfronteerd worden om Jordaanse reisdocumenten te verkrijgen.”

Opnieuw kan thans naar deze motieven worden verwezen.

Waar verzoekster vervolgens stelt dat de beslissing aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf niet te vereenzelvigen valt met het thans bestreden bevel, kan de Raad volgen. Echter waar zij meent dat de motieven zoals opgenomen in de onontvankelijkheidsbeslissing niet kunnen worden doorgetrokken naar het bevel om het grondgebied te verlaten omwille van de verschillende finaliteit van beide beslissingen kan de Raad niet volgen. Zoals supra aangehaald, heeft de vaststelling in de beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer naar Jordanië verhinderen, eveneens geleid tot het oordeel dat een bevel om het grondgebied te verlaten, kon worden afgegeven. Er kan niet redelijkerwijs ontkend worden dat ook de onontvankelijkheidsbeslissing, ook al is dit geen verwijderingsmaatregel die een terugkeerverplichting stricto sensu behelst zoals bedoeld in artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet, toch inhoudt dat verzoekster wordt geacht naar Jordanië te gaan om aldaar haar aanvraag in te dienen aangezien er geen buitengewone omstandigheid werd aangenomen die rechtvaardigt dat die aanvraag toch in België gebeurt. De Raad volgt verzoekster dan ook niet in haar betoog dat de finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten, in de specifieke situatie dat dit bevel samenhangt met een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zoals in casu, zeer verschillend zou zijn van de finaliteit van die onontvankelijkheidsbeslissing. Een beslissing in de onontvankelijkheidsfase van de procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan immers niet beschouwd worden als een beslissing over het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf zoals verzoekster verkeerdelijk stelt, maar beantwoordt louter de vraag of verzoekster al dan niet een buitengewone omstandigheid kan laten gelden die verantwoordt dat ze haar aanvraag niet in haar herkomstland moet indienen.

Het feit dat het bestreden bevel niet verwijst naar de onontvankelijkheidsbeslissing, doet geen afbreuk aan het feit dat beide beslissingen tegelijk aan verzoekster werden ter kennis gebracht, dat duidelijk

samenhang bestaat tussen beide beslissingen en dat de gemachtigde de motieven die reeds werden opgenomen in de onontvankelijkheidsbeslissing, die ook relevant zijn voor het bevel, zoals de familiale situatie, moeilijkheden om documenten te verkrijgen, enz. niet diende te herhalen in het bevel. Verzoekster had immers kennis van die relevante motieven in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 8 van het EVRM op basis van de onontvankelijkheidsbeslissing. Verzoekster kan gevolgd worden dat beide beslissingen wel een apart toetsingskader hebben in de zin dat ze steunen op verschillende wettelijke bepalingen. Er blijkt evenwel dat de gemachtigde in het bestreden bevel zich correct heeft gesteund op artikel 7, eerste lid 1 van de Vreemdelingenwet en dat niet wordt betwist dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES